

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30.05.2017, sp. zn. 22 Cdo 3192/2015, ECLI:CZ:NS:2017:22.CDO.3192.2015.1

Číslo: 129/2018

Právní věta: Obchodní podíl může být v rámci řízení o vypořádání společného jmění účastníků řízení přikázán pouze tomu z manželů, který je - jako spolujatel tohoto obchodního podílu - společníkem společnosti s ručením omezeným.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 30.05.2017

Spisová značka: 22 Cdo 3192/2015

Číslo rozhodnutí: 129

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Obchodní podíl, Společné jmění manželů

Předpisy: § 148 obch. zák.

§ 149 odst. 1 obč. zák.

§ 149 odst. 2 obč. zák.

§ 150 odst. 3 obč. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 3. 2015, sp. zn. 20 Co 413/2014.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Trutnově (dále rovněž jako „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 2. 7. 2014, č. j. 30 C 31/2011-218, přikázal ze zaniklého společného jmění účastníků řízení do výlučného vlastnictví žalobce obchodní podíl v rozsahu 100 % ve společnosti P., s. r. o. (výrok I.). Do výlučného vlastnictví žalované přikázal nemovitou věc blíže specifikovanou ve výroku II., obchodní podíl v rozsahu 100 % ve společnosti „O.“, s. r. o., a finanční prostředky vedené na základě smlouvy u Českomoravské stavební spořitelny, a. s. (výrok II.). Ve výroku III. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci vypořádací podíl ve výši 1 460 868 Kč do čtyř měsíců od právní moci rozsudku a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok IV. a V.).

2. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že manželství účastníků řízení uzavřené dne 21. 6. 1974 zaniklo rozvodem na základě rozsudku Okresního soudu v Trutnově ze dne 9. 7. 2010, č. j. 8 C

160/2009-30, který nabyl právní moci dne 23. 12. 2010. Vzal za prokázané, že žalobce je společníkem obchodní společnosti „O.“, s. r. o., s obchodním podílem ve výši 40 %, žalovaná je společníkem téže obchodní společnosti s obchodním podílem ve výši 60 %. V rámci vypořádání společného jmění účastníků přikázal žalované obchodní podíl v této společnosti ve výši 100 %. Jelikož žalobce byl jediným společníkem obchodní společnosti P., s.r.o., přikázal tento obchodní podíl žalobci. Žalovaná požadovala samostatně vypořádat pohledávku společného jmění vůči společnosti P., s. r. o., ve výši 1 457 490 Kč. Tato částka měla být ze společných prostředků poskytnuta na základě smluv o půjčkách, a to v době trvání společného jmění. Nalézací soud to „nevzal za prokázané“ s tím, že „poskytnutí této půjčky nebylo ani dobře možné, neboť až do 23. 12. 2010 trval právní režim společného jmění manželů. Do společného jmění účastníků náležela jak společnost O., s. r. o., tak společnost P., s. r. o., bez ohledu na to, jak si účastníci fakticky rozdělili podnikání v uvedených firmách.“

3. Krajský soud v Hradci Králové jako soud odvolací k odvolání žalované usnesením ze dne 11. 3. 2015, č. j. 20 Co 413/2014-253, rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

4. Odvolací soud nepovažoval za správný postup soudu prvního stupně, který přikázal žalované obchodní podíl ve výši 100 % ve společnosti „O.“, s. r. o. Uvedl, že i po zániku společného jmění jsou společníky této společnosti oba účastníci řízení, a to žalobce s obchodním podílem ve výši 40 % a žalovaná s obchodním podílem ve výši 60 %. S obchodním podílem je spjata majetková hodnota a tato majetková hodnota podléhá vypořádání jako součást společného jmění manželů. Na druhou stranu pouze manžel – společník má práva a povinnosti plynoucí z jeho účasti v obchodní společnosti ke dni zániku společného jmění. Tudiž nelze přikázat obchodní podíl ve výši 100 % pouze žalované, jelikož by byla oprávněna vykonávat práva náležející společníku v této společnosti pouze v rozsahu svého obchodního podílu ve výši 60 %, přičemž v rozsahu 40 % by byla tato práva zachována pro žalobce. Žalovaná by při vypořádání byla zatížena celou hodnotou této společnosti, avšak při výkonu svých práv jakožto společníka by byla omezena tím, že tato práva by i nadále mohl vykonávat žalobce.

5. Na rozdíl od soudu prvního stupně vzal za prokázanou pohledávku společného jmění účastníků řízení vůči společnosti P., s. r. o., ve výši 1 457 490,20 Kč a uvedl, že je nutné tuto pohledávku vypořádat. Poznamenal, že pokud existuje pohledávka společného jmění manželů vůči společnosti, jejímž jediným společníkem a jednatelem je jeden z manželů, jeví se jako vhodné, aby tato pohledávka byla přikázána tomuto manželovi. Neboť tento manžel (společník a jednatel v jedné osobě) bude rozhodovat o tom, zda (a příp. kdy) bude dluh společností splněn.

6. Odvolací soud dále nesouhlasil se závěry nalézacího soudu vztahujícími se k poskytnutí finančních prostředků ve výši 240 000 Kč dceři účastníků K. B. P. a rozhodnutím ohledně náhrady nákladů řízení.

7. Ze všech shora uvedených důvodů rozsudek soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Proti rozhodnutí odvolacího soudu podává žalobce dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 o. s. ř. a v němž uplatňuje dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř. Uvádí, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, a na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

9. Namítá, že podle ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2005, sp. zn. [22 Cdo 1781/2004](#)) lze v rámci vypořádání společného jmění manželů přikázat obchodní podíl ve společnosti s ručením omezeným pouze tomu manželovi, který je jejím společníkem. Jsou-li společníky společnosti „O.“, s. r. o., oba manželé, lze přikázat obchodní podíl ve výši 100 % i jednomu z těchto manželů, a to při respektování dalších zásad vypořádání společného jmění manželů. Nelze tedy akceptovat závěr odvolacího soudu, že obchodní podíly ve společnosti „O.“, s. r. o., mohou být přikázány pouze oběma manželům, a to v jejich stávajícím rozsahu.

10. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že je nutné vypořádat pohledávku společného jmění ve výši 1 457 490,20 Kč vůči společnosti P., s.r.o. Předně namítá, že žalovaná učinila tuto pohledávku předmětem vypořádání až po lhůtě tří let od zániku společného jmění. Navíc finanční prostředky ve výši „asi 1 500 000 Kč“ nebyly do společnosti vloženy jako „jednorázový vnos“, ale postupně vkládány za účelem krytí ztráty a dodání provozního kapitálu společnosti. Nelze vypořádat jednotlivé účetní a finanční operace do doby zániku manželství, neboť vypořádání společného jmění není zúčtovacím sporem, přičemž nelze vytrhávat z kontextu jen jednu položku z ocenění „obvyklé hodnoty firmy“. Takto vynaložené finanční prostředky jsou zohledněny v rámci ocenění obchodního podílu, a nelze je proto vypořádat zvlášť (přičemž odkazuje kupř. na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. [22 Cdo 2545/2003](#)). Nad rámec shora uvedeného poznamenává, že pokud je obchodní podíl na společnosti P., s. r. o., součástí společného jmění manželů, nelze činit předmětem vypořádání vnos či půjčku poskytnutou této společnosti, neboť se nejedná o vynaložení majetku ze společného jmění manželů na ostatní majetek jednoho z manželů.

11. Navrhuje, aby dovolací soud změnil rozsudek odvolacího soudu tak, že „potvrdí rozsudek soudu prvního stupně, příp. rozsudek odvolacího soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení“.

12. Žalovaná se ve vyjádření k dovolání ztotožňuje s rozhodnutím odvolacího soudu. Uvádí, že námítky žalobce mají především skutkovou povahu a pro řešení skutkových otázek není dovolání přípustné. Poznamenává, že rozhodnutí odvolacího soudu je založeno na právních otázkách, při jejichž řešení se odvolací soud neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Navrhuje, aby bylo dovolání žalobce jako nepřipustné odmítnuto.

III.

Připustnost dovolání

13. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla řešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Podle § 241a odst. 1-3 o. s. ř. dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Důvod dovolání se vymezí tak, že dovolatel uvede právní posouzení věci, které pokládá za nesprávné, a že vyloží, v čem spočívá nesprávnost tohoto právního posouzení.

14. V řízení o vypořádání společného jmění manželů dovolací soud zkoumá připustnost dovolání ohledně každé vypořádávané položky zvlášť. Skutečnost, že ve vztahu k některé z vypořádávaných položek je dovolání přípustné, neznamená, že je dovolání přípustné bez dalšího i proti těm částem rozsudku odvolacího soudu, které se týkají jiných položek, a že dovolací soud je již jen z tohoto důvodu oprávněn přezkoumat celé rozhodnutí (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2013, sp. zn. [22 Cdo 2537/2013](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2016, sp. zn. [22 Cdo](#)

[932/2016](#), či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. [22 Cdo 4370/2016](#), tato a další níže uvedené rozhodnutí dovolacího soudu jsou dostupná na webových stránkách Nejvyššího soudu - www.nsoud.cz).

15. Jelikož k zániku společného jmění manželů došlo v posuzované věci před 1. 1. 2014, projednal dovolací soud dovolání a rozhodl o něm podle příslušných ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obč. zák.“) [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. [22 Cdo 3779/2014](#) (uveřejněný pod č. 103/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, rozh. obč.)].

16. K vypořádání pohledávky ve výši 1 457 490,20 Kč vůči společnosti P., s. r. o.:

17. Dovolání není v této části přípustné.

18. Předně neobstojí námitka žalobce, že žalovaná neuplatnila nárok na vypořádání pohledávky ve výši 1 457 490,20 Kč vůči společnosti P., s. r. o., ve lhůtě tří let od zániku společného jmění manželů.

19. Dovolací soud vychází z ustálené judikatury, že soud může vypořádat pouze ty hodnoty a investice (vnosy) tvořící součást zákonného majetkového společenství manželů, které účastníci učiní předmětem řízení ve lhůtě tří let od zániku majetkového společenství (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. [22 Cdo 2903/2005](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2009, sp. zn. [22 Cdo 1192/2007](#), usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. [22 Cdo 2881/2008](#), rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2012, sp. zn. [22 Cdo 2380/2012](#), nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. [22 Cdo 51/2011](#)).

20. V rozsudku ze dne 23. 2. 2016, sp. zn. [22 Cdo 437/2014](#), Nejvyšší soud uvedl, že „tzv. pravidlo tří let, formulované judikaturou dovolacího soudu, brání tomu, aby po uplynutí této lhůty se účastníci domáhali vypořádání věcí, hodnot či závazků, které do té doby nebyly předmětem řízení, ohledně nich nebyly tvrzeny ani žádné skutečnosti a prováděno žádné dokazování, tj. procesnímu postupu, kdy se po uplynutí tří let objeví v řízení zcela nová tvrzení a nové důkazy k věcem, které se do té doby nestaly předmětem řízení, nebyly ohledně nich uplatněny ani žádná tvrzení či skutečnosti a ve vztahu k nim nastaly účinky nevratitelné domněnky vypořádání.“

21. V posuzované věci zaniklo společné jmění manželů dne 23. 12. 2010. Žalovaná již ve vyjádření k žalobě ze dne 29. 7. 2011 (č. l. 59) uvedla, že „dne 10. 11. 2005 si žalobce založil firmu P., s. r. o. Při vzniku firmy však žalobce použil ze společných prostředků částku 1 500 000 Kč jak osobní vklad, který je nutné v rámci SJM vypořádat. Protože budou vypracovány znalecké posudky (i na druhou firmu), je třeba, aby znalec ověřil tento osobní vklad.“ Ze znaleckého posudku ze dne 1. 10. 2013 se podává, že závazky ke společníkům (žalobci) činily v případě společnosti P., s. r. o., ke dni zániku společného jmění 1 457 490,20 Kč (č. l. 41). Ve vyjádření ze dne 21. 1. 2014 (č. l. 151) žalovaná dále namítá, že „firma měla ke dni 23. 12. 2010 závazek ke společníkovi, žalobce byl jediným majitelem, pro účely tohoto řízení jde ve skutečnosti o závazek firmy P., s. r. o., vůči SJM.“ Doplnuje, že „nelze proto přistupovat k vypořádání formalisticky, žalovaná proto navrhuje, aby závazek firmy P., s. r. o., vůči společníkovi, to je vůči SJM, převzal celý žalobce.“

22. Z výše uvedeného se podává, že žalovaná navrhla k vypořádání finanční prostředky ve výši zhruba 1 500 000 Kč, které měly být žalobcem poskytnuty společnosti P., s. r. o., ve lhůtě tří let od zániku společného jmění, přičemž odkázala na znalecký posudek, který měl být vypracován za účelem ocenění obchodního podílu v této společnosti. A na základě tohoto znaleckého posudku svá tvrzení dále specifikovala. Nelze klást k tíži žalované, že neměla v době podání vyjádření k žalobě ze dne 29. 7. 2011 povědomí o tom, jakým způsobem byly peněžní prostředky poskytnuty, resp. jakým způsobem společnost o těchto finančních prostředcích účtovala. Dovolací soud proto nepovažuje za

zjevně nepřiměřenou úvahu odvolacího soudu, že žalovaná uplatnila nárok na vypořádání předmětné pohledávky ve lhůtě tří let od zániku společného jmění manželů.

23. Neobstojí ani námitka, že nelze pohledávku vůči společnosti P., s. r. o. činit předmětem vypořádání, neboť se jedná o vnos nebo půjčku mezi manželem – společníkem a společností, přičemž obchodní podíl ve výši 100 % na této společnosti je součástí společného jmění manželů.

24. Je totiž nezbytné rozlišovat mezi vynaložením finančních prostředků ze společného jmění na nabytí obchodního podílu ve společnosti s ručením omezeným a poskytnutím těchto prostředků společnosti např. na základě smlouvy o půjčce.

25. Jsou-li finanční prostředky ze společného jmění vynaloženy na nabytí obchodního podílu ve společnosti s ručením omezeným (např. na splnění závazku vyplývajícího z vkladové povinnosti společníka), stává se takto nabytá majetková hodnota účasti manžela na obchodní společnosti součástí společného jmění a pouze tato účast na společnosti „ve svém majetkovém aspektu“ může být v případě zániku společného jmění předmětem vypořádání. Avšak nelze již samostatně vypořádat finanční prostředky, které byly vynaloženy na nabytí obchodního podílu (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 7. 2004, sp. zn. [22 Cdo 700/2004](#), publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 68/2005).

26. Na druhé straně je nutné v rámci řízení o vypořádání společného jmění manželů přihlídnout k pohledávkám společného jmění vůči obchodní společnosti, družstvu či sdružení (spočívajících např. v půjčce finančních prostředků obchodní společnosti, družstvu či sdružení jedním z manželů za podmínky stanovené v § 145 odst. 2 obč. zák.). Tyto pohledávky představují závazek třetí osoby (obchodní společnosti, družstva či sdružení) vůči jednomu z manželů (resp. společnému jmění), který půjčku této třetí osobě poskytl, a musí být v případě jeho zániku vypořádány (byly-li k vypořádání navrženy ve lhůtě tří let od zániku společného jmění). V takovém případě je irrelevantní, zda obchodní podíl na společnosti, které byla půjčka poskytnuta, je či není (v jeho majetkovém aspektu) součástí společného jmění, neboť se jedná o pohledávku společného jmění vůči obchodní společnosti jakožto třetí osobě.

27. Z provedeného dokazování vyplývá (znalecký posudek ze dne 1. 10. 2013, č. l. 41; výslech svědkyně Ing. K. H. při jednání před soudem prvního stupně konaném dne 19. 3. 2014, č. l. 161), že žalobce poskytl finanční prostředky ve výši 1 457 490,20 Kč ze společného jmění manželů společnosti P., s. r. o. ve formě půjček. Tyto pohledávky musí být v rámci řízení o vypořádání společného jmění manželů na základě pravidel obsažených v § 149 odst. 2 obč. zák. vypořádány, a to bez ohledu na to, že jeden z manželů má obchodní podíl ve výši 100 % na této společnosti.

28. Nad rámec shora uvedeného dovolací soud poznamenává následující. Jelikož žalobce je jediným společníkem společnosti P., s. r. o., a zároveň jejím jednatelem, jeví se vhodné, aby tato pohledávka společného jmění byla přikázána žalobci, který bude fakticky rozhodovat o tom, zda (a kdy) bude uhrazena.

29. Není důvodná námitka žalobce, že nelze vypořádat jednotlivé účetní a finanční operace týkající se společnosti P., s. r. o., do doby zániku manželství, neboť z vypořádání společného jmění, resp. podnikání jednoho z manželů, nelze činit zúčtovací spor (v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 11. 2009, sp. zn. [22 Cdo 425/2008](#), a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. [22 Cdo 2545/2003](#)). Tato rozhodnutí nejsou pro posuzovanou věc přílehlavá, neboť v rámci těchto řízení dovolací soud posuzoval vypořádání podniku jednoho z manželů jakožto osoby, která podniká na základě živnostenského či jiného než živnostenského oprávnění [§ 2 odst. 2 písm. b) a c) obch. zák.]. V projednávané věci je předmětem vypořádání pohledávka společného jmění manželů vůči právnické osobě (obchodní společnosti), nikoliv vypořádání podniku jednoho z

manželů jakožto osoby podnikající na základě živnostenského či jiného než živnostenského oprávnění [§ 2 odst. 2 písm. b) a c) obch. zák.]. V takovém případě ovšem neplatí, že nelze vypořádat jednotlivé účetní a finanční operace týkající se společnosti P., s. r. o. (např. půjčky finančních prostředků ze společného jmění této společnosti v době trvání společného jmění).

30. Ze shora uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá v části týkající se vypořádání pohledávky společného jmění ve výši 1 457 490,20 Kč vůči společnosti P., s. r. o., na řešení právní otázky, při jejímž posouzení se odvolací soud neodchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolání tak není v této části podle § 237 o. s. ř. přípustné.

31. K vypořádání obchodních podílů účastníků řízení na společnosti „O.“, s. r. o.:

32. Nejvyšší soud po zjištění, že dovolání je v této části přípustné podle § 237 o. s. ř. (napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla v celém rozsahu vyřešena) a že je uplatněn dovolací důvod uvedený v § 241a odst. 1 o. s. ř., napadené rozhodnutí přezkoumal a zjistil, že dovolání není důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

33. Rozhodnutí odvolacího soudu je založeno na právní otázce vypořádání obchodního podílu ve společnosti s ručením omezeným v rámci řízení o vypořádání společného jmění manželů, jsou-li oba manželé společníky této společnosti a každý z nich má obchodní podíl na této společnosti, který nabyl z prostředků náležejících do společného jmění.

34. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 20. 7. 2004, sp. zn. [22 Cdo 700/2004](#) (uveřejněném ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. R 68/2005, rozh. obč.) konstatoval: „Jestliže jeden z manželů za trvání manželství nabude z prostředků patřících do společného jmění manželů obchodní podíl ve společnosti s ručením omezeným, stává se tím získaný majetek ze zákona součástí společného jmění manželů.“ Jinými slovy řečeno od účasti jednoho z manželů jako společníka na obchodní společnosti je nutno pro účely společného jmění manželů odlišit majetkovou hodnotu této účasti. Účast náleží do společného jmění „ve svém majetkovém aspektu“ (srov. Radvanová S., Zuklínová M.: Kurs občanského práva: Instituty rodinného práva, C. H. Beck, 1999, s. 48). Tudíž obchodní podíl na společnosti s ručením omezeným, a to v jeho majetkovém aspektu [stal-li se podle § 143 odst. 1 písm. a) obč. zák. součástí společného jmění], je nutné vypořádat podle pravidel uvedených v § 149 odst. 2 a 3 obč. zák. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2005, sp. zn. [22 Cdo 1781/2004](#), či přiměřeně rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 5. 2012, sp. zn. [22 Cdo 3322/2009](#)).

35. Obchodní podíl ve společnosti s ručením omezeným, nabytý jedním z manželů za trvání společného jmění manželů i jen zčásti z jejich společných prostředků, tak představuje společnou majetkovou hodnotu, která se v rámci řízení o vypořádání tohoto spoluvlastnictví přikazuje tomu účastníkovi, který je společníkem uvedené obchodní společnosti (k tomu srovnej např. rozsudek 31. 3. 2009, sp. zn. [22 Cdo 2875/2006](#), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. [22 Cdo 4409/2014](#)).

36. Je-li každý z manželů společníkem stejné obchodní společnosti, nelze při vypořádání zaniklého společného jmění manželů přikázat obchodní podíly náležejících oběma manželům pouze jednomu z těchto manželů.

37. Obchodního podíl může být v rámci řízení o vypořádání společného jmění účastníků řízení přikázán pouze tomu z manželů, který je společníkem společnosti s ručením omezeným, a to pouze v rozsahu jeho obchodního podílu. Shora uvedené platí rovněž za předpokladu, že druhý z manželů je

taktéž společníkem téže společnosti, neboť i tomuto druhému manželovi může být přikázán obchodní podíl v rozsahu, v jakém je společníkem této společnosti. Například pokud jeden z manželů nabyt za trvání manželství za prostředky náležející do společného jmění obchodní podíl ve výši 60 % na společnosti s ručením omezeným a druhý z manželů nabyt za stejných podmínek obchodní podíl ve výši 40 % na téže společnosti, nelze přikázat jednomu z těchto manželů oba obchodní podíly, ale je nezbytné přikázat každému z manželů odpovídající obchodní podíl.

38. Dovolací soud poznamenává, že na základě § 148 a násl. zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obch. zák.“), jsou stanoveny možné způsoby zániku účasti společníka ve společnosti s ručením omezeným, přičemž k zániku účasti společníka nemůže dojít na základě rozhodnutí soudu v rámci řízení o vypořádání společného jmění manželů.

39. Není proto možné, aby byl ve shora uvedeném případě přikázán jednomu z manželů obchodní podíl obou manželů. Manžel, kterému by byl přikázán obchodní podíl obou manželů, by byl totiž povinen zaplatit v rámci vypořádacího podílu druhému z manželů polovinu ceny jeho obchodního podílu, avšak k zániku účasti druhého manžela na obchodní společnosti by nedošlo.

40. Odvolací soud v poměrech projednávané věci uzavřel, že nelze přikázat obchodní podíl ve výši 100 % na společnosti „O.“, s. r. o., do výlučného vlastnictví žalované, jelikož by byla oprávněna vykonávat práva společníka v této společnosti pouze v rozsahu svého obchodního podílu (ve výši 60 %), přičemž tato práva by byla rovněž zachována pro žalobce v rozsahu jeho obchodního podílu (ve výši 40 %). Ze shora uvedeného je zřejmé, že rozhodnutí odvolacího soudu nespočívá na nesprávném právním posouzení věci ve smyslu § 241a odst. 1 o. s. ř. Dovolání tedy není v této části důvodné, a proto jej dovolací soud podle § 243d písm. a) o. s. ř. zamítl.